

I. Betænkning.

Den Lovgivning, der hidtil har behandlet Landbrugets Gældsforhold, kan desværre i det hele og store kun karakteriseres som overfladisk og demoraliserende for Befolkningen. Dette gælder baade den saakaldte Kriselovgivning og Henstands- og Akkordlovgivningen. Til Undskyldning for Regering og Rigsdag kan imidlertid siges, at Landbrugskrisens Pludselighed og Voldsomhed til en vis Grad maatte gøre de første Lovforanstaltninger usikre. Men det kan dog paa den anden Side næppe bestrides, at de nedenfor nævnte fundamentale Mangler ved denne Lovgivning burde være undgaaet, ialtfald ved de senere Revisioner af denne.

De væsentligste saglige Anker imod hele denne Lovgivning er efter min Opfattelse *dels*, at den lovteknisk er indviklet, uklar og uoverskuelig, og *dels*, at den reelt har forsømt en af den dygtige Lovgivers vigtigste Opgaver: *Individualiseringen* af Menne-skematerialet, her *Skyldnerne*, efter deres *karaktermæssige Kvalitet*. Dette vil det følgende nærmere belyse. For Klarhedens og Oversigtens Skyld vil jeg sondre den herhen hørende Lovgivning i 2 Grupper: *Kriselovgivningen* og *Akkord- og Henstandslovgivningen*.

1. Kriselovgivningen.¹⁾

Denne Lovgivning har saglig set været meget svag. Denne Vurdering kan udtales ganske objektivt, uden nogen bestemt partipolitisk Brod, thi det ene politiske Parti har her intet at lade det andet høre. Hvad enten det krisepolitiske Forlig og den deraf følgende Kriselovgivning har været et Kompromis mellem det socialdemokratisk-radikale og det konservative

¹⁾ Den Del af Kriselovgivningen, der ikke direkte har med Gældsproblemet at gøre, men bestaar i Foranstaltninger, der sigter til at hæve Priserne paa Landbrugsprodukter o l, nemlig Loven Nr 359, 13 Dec 1933, skal ikke her berøres. Den er saglig set væsentlig bedre end den Kriselovgivning, der berører Gældsspørgsmaalet, men der er Uenighed om dens Tilstrækkelighed.